

Warszawa, dnia 9 lutego 2021 r.

Sygn. akt KR VI R 20/20

DECYZJA nr KR VI R 20/20

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Łukasz Kondratko, Jan Mosiński, Adam Zieliński

na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 lutego 2021 r.,

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia

2011 r., nr , ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do

niezabudowanej nieruchomości o powierzchni 751 m², położonej w Warszawie przy ul. Wielkiej

4 (obecnie Plac Defilad), stanowiącej działki ewidencyjne nr oraz nr z obrębu

. , dla której Sąd Rejonowy dla W- - M w Wł: prowadzi księgę

wieczystą nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie,

J G E G P G i M K

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 i art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz. 1709; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. i w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279; dalej: Dekret z dnia 26 października 1945 r.) oraz na podstawie art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

1. uchylić decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [] 2011 r., nr [], w całości,
2. odmówić J [], G [], E [], G [], M [] i P [] G [] ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni 751 m², położnego w Warszawie przy dawnej ul. Wielkiej 4 (obecnie Plac Defilad), stanowiącego działki ewidencyjne nr [] oraz nr [] z obrębu [], dla którego Sąd Rejonowy dla W [] - M [] w W [] prowadzi księgę wieczystą nr [],
3. uchylić decyzję Zarządu Dzielnicy Śródmieście m.st. Warszawy z dnia [] 2012 r., nr [], w całości.

UZASADNIENIE

I.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3, art. 16 ust. 1 i 2 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. postanowieniem z dnia 1 grudnia 2020 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt KR VI R 20/20, dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [] 2011 r., [] ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanej nieruchomości o powierzchni 751 m², położnej w Warszawie przy ul. Wielkiej 4 (obecnie Plac Defilad), stanowiącej działki ewidencyjne nr [] oraz nr [] z obrębu [] dla której Sąd Rejonowy dla W [] - M [] w W [] prowadzi księgę wieczystą nr []. Postanowienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości (www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 4 grudnia 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 1 grudnia 2020 r. Przewodniczący Komisji zawiadomił o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję strony: Miasto Stołeczne Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie, J [], G [], E [], G []; P [] G [] i M [], K []. Zawiadomienie to zostało ogłoszone na

stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości (www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 4 grudnia 2020 r.

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2020 r. właściwe organy administracji oraz sądy zostały zawiadomione o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Postanowienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości (www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 4 grudnia 2020 r.

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2020 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady o wydanie opinii w przedmiocie wyżej opisanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia

2011 r., nr W dniu 5 lutego 2021 r. Społeczna Rada złożyła opinię.

Pismem opatrzonym datą 21 stycznia 2021 r. zawiadomiono wszystkie strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości (www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 22 stycznia 2021 r.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Nieruchomość położona w Warszawie, w dzielnicy Śródmieście, przy dawnej ul. Wielkiej 4 (obecnie Plac Defilad), o pow. 751 m², składa się obecnie z działek ewidencyjnych nr o pow. 331 m² i nr o pow. 420 m², obu z obrębu Decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia i 2009 r., nr działki te zostały wydzielone z działki ewidencyjnej nr

Dla nieruchomości prowadzono księgę hipoteczną: „N W Nr.” oraz księgi wieczyste nr i nr Obecnie Sąd Rejonowy dla W -M w W X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi dla obu ww. działek ewidencyjnych księgę wieczystą nr

W dziale III – Prawa, Roszczenia i Ograniczenia księgi wieczystej nr ujawniono zastrzeżenie o przysługującym m.st. Warszawie prawie

pierwokupu działki ewidencyjnej nr [] w związku z jej przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w rejonie Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie, zatwierdzonym uchwałą nr XCIV/2749/2010 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 listopada 2010 r. (Dz. U. Woj. Maz. z 2010 r. Nr 201, poz. 5774), na realizację celu publicznego, tj. placu miejskiego oznaczonego na rysunku symbolem 9.KPp.

1.2. Działki ewidencyjne nr [] i nr [] nie są obciążone prawami osób trzecich o charakterze rzeczowym, w tym użytkowaniem wieczystym. Ich właścicielami są: J G [] w udziale wynoszącym 3/6, E G [] w udziale wynoszącym 1/6, P G [] w udziale wynoszącym 1/6 i M K [] w udziale wynoszącym 1/6.

1.3. Przed wybuchem II Wojny Światowej na niniejszej nieruchomości znajdował się budynek IV – kondygnacyjny. W wyniku działań wojennych został on doszczętnie wypalony, a następnie rozebrany. Obecnie obie działki są niezabudowane.

1.4. W 2007 r. część działki ewidencyjnej nr [], która składa się z obecnych działek ewidencyjnych nr [] i [] objęta była Planem zagospodarowania przestrzennego otoczenia Pałacu Kultury i Nauki przyjętego uchwałą nr LXX/2095/2006 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 marca 2006 r. (Dz. U. Woj. Maz. z 2006r. Nr 72 poz. 2386).

Wskazana powyżej część ówczesnej działki ewidencyjnej nr [] położona była częściowo w strefie oznaczonej symbolem 12 U/UUC/KSp i częściowo w strefie oznaczonej symbolem 10.4.KP/Us/KSp. Dla strefy 12 U/UUC/KSp przewidziano przeznaczenie: tereny zabudowy usługowej i lokalizacji obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m². Dla strefy 10.4.KP/Us/KSp przewidziano z kolei przeznaczenie: tereny przeznaczone dla ruchu pieszego, place, ciągi pieszce i tereny przeznaczone na funkcje usługowe, takie jak sezonowe ogródki gastronomiczne.

1.5. W dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej z dnia [] 2011 r., nr [] jak i obecnie, działki ewidencyjne nr [] i nr [] objęte były uchwałą nr XCIV/2749/2010 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie (Dz. U. Woj. Maz. z 2010r. Nr 201, poz. 5774; zwanej dalej Planem z dnia 9 listopada 2010 r.).

1.6. Działka ewidencyjna nr [] znajduje się w strefie oznaczonej w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. symbolem 9.KPp. Teren ten składa się dodatkowo z 11 działek ewidencyjnych o nr: [] Natomiast działka ewidencyjna nr [] znajduje się w strefie oznaczonej symbolem 10.U/UK. Teren ten składa

się dodatkowo z 11 działek ewidencyjnych o nr:

1.7. W Planie z dnia 9 listopada 2010 r. ustalono ochronę i kształtowanie ładu przestrzennego:

- m.in. w zakresie kompozycji funkcjonalno-przestrzennej poprzez zachowanie istniejących oraz wykształcenie nowych przestrzeni publicznych o prestiżowym w skali miasta znaczeniu, w tym placu miejskiego przed głównym wejściem do budynku PKiN - teren 9.KPp (§5 ust. 1 pkt 1 lit. d Planu z dnia 9 listopada 2010 r.),

-m.in. w zakresie zagospodarowania terenu poprzez zagospodarowanie przestrzeni publicznych w sposób nadający im reprezentacyjny charakter w skali miasta - zgodnie z zasadami określonymi w §9 i przepisami szczegółowymi dla terenów 9.KPp (§ 5 ust. 1 pkt 3 lit. a Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Stwierdzono, że przestrzeniami publicznymi na obszarze planu są m.in.: plac miejski - teren oznaczony symbolem 9.KPp oraz ogólnie udostępniona przestrzeń otwarta na terenach przeznaczonych pod zabudowę, oznaczona symbolem 10.U/UK (§9 ust. 1 pkt 2 i 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). W obrębie wymienionym w §9 ust. 1 m.in. nakazano rozgraniczenie ruchu kołowego i pieszego (§ 9 ust. 2 pkt 1 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). Teren oznaczony symbolem 9.KPp określono jako teren służący organizacji imprez masowych oraz ustalono realizację podziemnego parkingu publicznego pod placem miejskim 9.KPp wraz z wjazdami i wyjazdami poprzez ogólnodostępny przejazd podziemny (§11 ust. 3 i §12 ust. 5 pkt 6 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). Z mapy stanowiącej załącznik do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. wynika, że przedmiotowy przejazd ma przebiegać m.in. przez działki ewidencyjne nr i

1.8. Odnośnie przepisów szczegółowych dotyczących poszczególnych terenów, zgodnie z §24 ust. 1 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r., dla terenu oznaczonego symbolem 9.KPp przewidziano przeznaczenie podstawowe: komunikacja piesza – plac miejski, przeznaczenie uzupełniające: parking podziemny. Zakazano realizacji ogrodzeń (§24 ust. 2 pkt 19 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). Z mapy stanowiącej załącznik do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. nie wynika, aby przewidziano jakiegokolwiek ograniczenia dla zasięgu przewidywanego placu. Tak więc ma on objąć całą strefę oznaczoną symbolem 9.KPp, tj. 12 ww. działek ewidencyjnych.

Ustalono również dla tej strefy realizację: podziemnego parkingu ogólnodostępnego o maksymalnym zasięgu zgodnym z rysunkiem planu (§24 ust. 2 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.) i ogólnodostępnego przejazdu podziemnego pod powierzchnią placu o przebiegu

zgodnym z rysunkiem planu (§24 ust. 2 pkt 8 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). Dla parkingu podziemnego w strefie oznaczonej symbolem 9.KPp ustalono:

- a) realizację maksymalnie trzech kondygnacji podziemnych,
- b) realizację w kondygnacji „-1” minimum 10 miejsc postojowych dla autokarów,
- c) realizację niezbędnych urządzeń wentylacyjnych oraz ewakuacyjnych, takich jak klatki schodowe i windy w obrysie zabudowy otaczającej, zgodnie z przepisami szczegółowymi dla terenów 7.UK i 10.U/UK,
- d) realizację w kondygnacji „-1” publicznych toalet służących między innymi obsłudze uczestników imprez masowych organizowanych na placu miejskim,
- e) dopuszczono realizację przejazdów między parkingiem oraz parkingami w obrębie terenów 7.UK i 10.U/UK (§24 ust. 2 pkt 9 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Z mapy stanowiącej załącznik do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. wynika, że przewidywany parking w strefie oznaczonej symbolem 9.KPp ma obejmować wszystkie działki wchodzące w skład tego terenu za wyjątkiem części działki ewidencyjnej nr:

1.9. Z kolei w stosunku do strefy oznaczonej symbolem 10.U/UK ustalono przeznaczenie podstawowe: usługi z zakresu: handlu, administracji i biur, gastronomii, finansów i bankowości, wystawiennictwa, kultury oraz przeznaczenie uzupełniające: parking podziemny (§25 ust. 1 pkt 1 i 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). W zakresie realizacji parkingów:

- a) zakazano realizacji parkingów w formie garaży nadziemnych,
- b) dopuszczono realizację maksymalnie trzech kondygnacji parkingów podziemnych,
- c) ustalono zachowanie z możliwością przebudowy istniejącego parkingu podziemnego nad stacją metra „Centrum”,
- d) dopuszczono realizację przejazdów między parkingami wymienionymi w lit. a i w lit. c oraz parkingiem pod placem miejskim 9.KPp (§25 ust. 2 pkt 4 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Nadto zakazano realizacji ogrodzeń (§25 ust. 2 pkt 9 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.).

Z mapy stanowiącej załącznik do Planu z dnia 9 listopada 2010 r. wynika, że przewidywany parking ma obejmować całą strefę oznaczoną symbolem 10.U/UK.

1.10. W dniu 15 stycznia 2015 r. Rada Miasta Stołecznego Warszawy podjęła uchwałę nr IV/39/2015 w sprawie Wieloletniej Prognozy Finansowej m.st. Warszawy na lata 2015-2042. W uchwale tej przewidziano realizację zadania inwestycyjnego „Zagospodarowanie Nowego Centrum Warszawy, w tym: dostosowanie infrastruktury technicznej do programu zabudowy terenu wokół PKiN oraz budowa placu centralnego przed PKiN z parkingiem podziemnym i inne zadania”. Na realizację tego zadania przewidziano łączne nakłady

finansowe w wysokości 222 500 000 zł (Załącznik nr 2 do tej uchwały, Lp.: 1.3.2.103, 1.3.2.104 i 1.3.2.105).

1.11. Jak wynika z materiałów przekazanych przez Urząd m.st. Warszawy – Biuro Funduszy Europejskich i Polityki Rozwoju, przedmiotowe zadanie inwestycyjne obejmuje obok budowy placu miejskiego również budowę: parkingu podziemnego wraz z zespołami komunikacyjnymi i łącznikiem do tunelu, modernizację istniejącego tunelu pod ul. Marszałkowską oraz budowę południowej rampy na terenie oznaczonym jako 10.U/UK. Zadanie to ma obejmować łącznie 21 działek ewidencyjnych wchodzących w skład Placu Defilad.

Budowa ww. parkingu podziemnego wraz z zespołami komunikacyjnymi i łącznikiem do tunelu ma łącznie obejmować 16 działek ewidencyjnych z obrębu _____, tj. działki nr:

i: _____ Planowana rampa ma z kolei obejmować 3 działki ewidencyjne z obrębu _____, tj. działki nr: _____ i _____

1.12. W związku z tym wskazano, że do zrealizowania prac związanych z niniejszym zadaniem inwestycyjnym niezbędne jest wykupienie przez m.st. Warszawa własności działek ewidencyjnych nr _____ i _____. Dotychczas m.st. Warszawa nie dokonało tego ze względu na brak porozumienia z właścicielami tych działek odnośnie ceny, za którą miałyby nastąpić wykupienie.

2. Ogłoszenie o objęciu gruntu położonego przy ul. Wielkiej 4 w Warszawie.

2.1. Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. z 1948 r. Nr 6, poz. 43; dalej: rozporządzenie z dnia 27 stycznia 1948 r.) w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy ogłoszenia o objęciu w posiadanie tego gruntu.

3. Pierwotna właścicielka nieruchomości i jej następcy prawni.

3.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Okręgowego w W _____ Wydział Hipoteczny z dnia _____ 1946 r., Nr _____, właścicielem nieruchomości hipotecznej: „N _____

W Nr. była J G na mocy aktu zeznanego z dnia i 1945 r. za Nr - sporządzonego przed J B , notariuszem w M M ujawnionego przy wniosku z dnia i 1946 r. za nr. tej księgi.

3.2. Na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla W - P w W z dnia 986 r., sygn. akt , spadek po J G zmarłej w dniu 1984 r., nabyli wraz z wchodzącym w skład spadku gospodarstwem rolnym po 1/2 części z mocy ustawy synowie J G i J G

3.3. Na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla W P w W z dnia 1999 r., sygn. akt , spadek po J G zmarłym w dniu 1998 r., nabyli na podstawie ustawy: żona E G oraz dzieci: P G ; i M K - każde z nich w 1/3 części.

4. Wniosek dekretowy.

4.1. Wniosek dekretowy został złożony w dniu 1949 r. przez adw. R W na podstawie udzielonego mu przez J G pełnomocnictwa z dnia 1948 r.

4.2. Obowiązujący w tym zakresie termin upłynął w dniu 1949 r.

5. Postępowanie w przedmiocie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej.

5.1. Orzeczeniem administracyjnym z dnia 1952 r., nr , Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie odmówiło przyznania J G prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości położonej przy ul. Wielkiej 4 w Warszawie. Odmowę uzasadniono: przeznaczeniem przedmiotowej nieruchomości w opracowanym planie zagospodarowania przestrzennego pod społeczne budownictwo mieszkaniowe i koniecznością jej przekazania wykonawcy Narodowego Planu Gospodarczego. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone.

5.2. W piśmie z dnia 1992 r., skierowanym do Urzędu Rejonowego w Warszawie, J } : domagał się „zwrotu” przedmiotowej nieruchomości.

W dniu _____ a 2000 r. E _____ Gł _____ wniosła do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie zażalenie na bezczynność Burmistrza Gminy Warszawa – Centrum w sprawie nierozpoznania wniosku z dnia _____ a 1992 r., a dotyczącego „zwrotu” nieruchomości warszawskiej nr hip. _____ położonej przy ul. Wielkiej 4.

Wobec powyższego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z dnia _____ 2000 r., sygn. _____ zobowiązało organ I instancji – Burmistrza Gminy Warszawa – Centrum do rozpoznania do dnia _____ 2000 r. wniosku z dnia _____ 1992 r., a dotyczącego „zwrotu” nieruchomości warszawskiej nr hip _____, położonej w Warszawie przy ul. Wielkiej 4. W jego uzasadnieniu wskazano, że w sprawie doszło do naruszenia art. 35 §3 k.p.a. oraz art. 36 k.p.a., albowiem minęło ok. 8 lat od dnia złożenia tego wniosku.

5.3. W dniu _____ a 2001 r. P _____ G _____ złożył skargę na bezczynność Burmistrz Gminy Warszawa – Centrum ze względu na nierozpoznanie przez niego wniosku dekretowego do dnia _____ 2000 r.

Postanowieniem z dnia _____ 2001 r., Nr _____, Burmistrz Gminy Warszawa – Centrum zawiesił z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie rozpoznania wniosku z dnia _____ 1992 r. „o zwrot” nieruchomości warszawskiej położonej przy dawnej ul. Wielkiej 4, oznaczonej nr hip. _____ – do czasu zakończenia postępowania komunalizacyjnego. W jego uzasadnieniu wskazano, że w sprawie nie zostało ustalone w sposób niebudzący wątpliwości, że Gmina Warszawa – Centrum stała się z mocy prawa właścicielem przedmiotowej nieruchomości. Nie zostało bowiem rozstrzygnięte zagadnienie wstępne, którym jest brak komunalizacji gruntu.

Ze względu na wydanie powyższego postanowienia z dnia _____ i 2001 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia _____ 2001 r., sygn. akt _____, umorzył postępowanie sądowe wszczęte na skutek skargi wniesionej przez P _____ G _____ w dniu _____ i 2001 r.

5.4. W dniu _____ a 2001 r. P _____ G _____ wrócił się o stwierdzenie nieważności ww. orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia _____ 1952 r.

Wskutek powyższego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia _____ 2002 r., sygn. akt _____, stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia _____ 1952 r. Podkreślono, że uzasadnienie tego orzeczenia jest zbyt lakoniczne, a Prezydium nie odniosło się do obowiązującego w dacie wydania decyzji planu zabudowania (zagospodarowania

przestrzennego). W szczególności nie wykazano, że były właściciel gruntu nie był wówczas w stanie realizować celu w postaci budownictwa społecznego.

5.5. W dniu 2003 r. F... 3... złożył zażalenie na niezalutwienie w terminie przez Prezydenta m.st. Warszawy sprawy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu.

W związku z powyższym, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z dnia 2003 r., sygn. akt, zobowiązało Prezydenta m.st. Warszawy do zalutwienia sprawy w terminie do dnia 2003 r. W jego uzasadnieniu stwierdzono, że: w sprawie upłynęły terminy do zalutwienia sprawy, nie wyznaczono nowego terminu w tym zakresie i nie poinformowano o tym strony.

5.6. Postanowieniem z dnia 2003 r., nr, Prezydenta m.st. Warszawy zawiesił z urzędu postępowanie wszczęte wnioskiem z dnia 1949 r. adw. R... W..., pełnomocnika J... 3... o przyznanie jego mocodawczyni prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Wielkiej 4, hip. Nr, do czasu uchwalenia przez Radę Miasta Stołecznego Warszawy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego tę nieruchomość. W jego uzasadnieniu podkreślono, iż nieruchomość ta znajduje się na terenie, na którym program zagospodarowania przestrzennego wymaga sprecyzowania w odrębnym opracowaniu. Nadto w dniu 7 lipca 1997 r. Rada Gminy Warszawa Centrum podjęła uchwałę nr 529/LI/97 o przystąpieniu do sporządzania Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Centralnego Rejonu Warszawy.

5.7. W dniu 2003 r. P... G... : złożył zażalenie na powyższe postanowienie z dnia 2003 r.

W konsekwencji, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z dnia 2004 r., sygn. akt, uchyliło zaskarżone postanowienie w całości i umorzyło postępowanie w przedmiocie zawieszenia. W jego uzasadnieniu wskazano, że podjęcie uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego nie stanowi przesłanki uzasadniającej zawieszenie postępowania „dekretowego”.

5.8. W dniu 2004 r. Prezydenta m.st. Warszawy złożył skargę administracyjną na powyższe postanowienie z dnia 2004 r.

W dniu 2004 r. P... G... złożył skargę na bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy w rozstrzygnięciu wniosku o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego przy dawnej ul. Wielkiej 4 w Warszawie.

Postanowieniem z dnia ... 2005 r., sygn. akt ..., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie ze skargi P ... z dnia ... 2004 r. ze względu na jej cofnięcie.

Z kolei postanowieniem z dnia ... 2005 r., sygn. akt ..., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił skargę Prezydenta m.st. Warszawy na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia ... 2004 r. W jego uzasadnieniu wskazano, iż Prezydent m.st. Warszawy, działając jako organ administracji publicznej, nie miał legitymacji procesowej do wniesienia skargi.

5.9. W dniu ... 2006 r. P ... G ... z ponownie złożył skargę na beczynność Prezydenta m.st. Warszawy w rozstrzygnięciu wniosku o ustanowienie prawa użytkownika wieczystego gruntu położnego przy dawnej ul. Wielkiej 4 w Warszawie.

Wskutek powyższego, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia ... 2006 r., sygn. akt ... zobowiązał Prezydenta m.st. Warszawy do wydania w terminie 2 miesięcy od otrzymania odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy decyzji w przedmiocie wniosku J ... G ... o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Wielkiej 4. W jego uzasadnieniu wskazano, że organ: nie podjął żadnych czynności zmierzających do zakończenia sprawy, nie poinformował stron o przyczynie zwłoki i nie wskazał nowego terminu załatwienia sprawy.

5.10. W dniu ... 2007 r. P ... G ... złożył skargę na Prezydenta m.st. Warszawy w przedmiocie wymierzenia organowi grzywny w związku z niewykonaniem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia ... 2006 r., sygn. akt ...

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia ... 2007 r., sygn. akt ... odrzucił powyższą skargę. W jego uzasadnieniu wskazano, że wniesienie skargi było niedopuszczalne ze względu na uprzednie niewezwanie organu do wykonania wyroku.

5.11. Decyzją z dnia ... 2007 r., nr ..., Prezydent m.st. Warszawy odmówił: J ... G ... E ... G ... M ... K ... i F ... G ... ustanowienia na ich rzecz prawa użytkownika wieczystego gruntu o powierzchni 751 m², położnego w Warszawie przy Placu Defilad (przy dawnej ul. Wielkiej 4), oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka ewidencyjna nr ... -część z obrębu ..., uregulowanego w księdze wieczystej nr ... -część. W jej uzasadnieniu wskazano, że korzystania z gruntu przez spadkobierców byłej właścicielki hipotecznej nie da

się pogodzić z jego przeznaczeniem określonym w obowiązującym planie zagospodarowania przestrzennego. Stwierdzono m.in., że część nieruchomości znajduje się na terenie przeznaczonym pod plac miejski przeznaczony do wyłącznego ruchu pieszego.

5.12. W dniu 2007 r. P G wniósł odwołanie od powyższej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

W związku z tym, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 2008 r., sygn. akt , uchyliło przedmiotową decyzję z dnia 2007 r. i sprawę przekazało do ponownego rozpoznania organowi I instancji. W jego uzasadnieniu wskazano, iż Prezydent m.st. Warszawy niewystarczająco zbadał: przesłanki i możliwości pogodzenia korzystania z nieruchomości z planem zagospodarowania przestrzennego, sposób, w jaki spadkobiercy dawnej właścicielki będą chcieli korzystać z przedmiotowej nieruchomości, oraz to, czy planowane korzystanie da się pogodzić z obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego.

5.13. W dniu 2010 r. P G złożył zażalenie na opieszałość Prezydenta m.st. Warszawy w rozpoznaniu wniosku o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu.

W związku z powyższym, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z dnia 2011 r., sygn. akt , uznało to zażalenie za uzasadnione, wyznaczyło Prezydentowi m.st. Warszawy termin wydania rozstrzygnięcia w sprawie do dnia 2011 r. oraz zarządziło ustalenie przyczyn przewlekłości postępowania. W jego uzasadnieniu wskazano, że w sprawie podejmowane były czynności nakierowane na rozpoznanie sprawy, jednak nie podano żadnej, nawet orientacyjnej daty wydania orzeczenia.

5.14. Decyzją z dnia 2011 r., nr , Prezydent m.st. Warszawy w pkt 1 ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 751 m², położnego w Warszawie przy Placu Defilad, opisanego w ewidencji gruntów jako działki ewidencyjne nr oraz nr . z obrębu , dla których prowadzona była księga wieczysta nr na rzecz:

- J G w udziale wynoszącym 3/6 części gruntu,
- E G w udziale wynoszącym 1/6 części gruntu,
- P G w udziale wynoszącym 1/6 części gruntu,
- M K w udziale wynoszącym 1/6 części gruntu.

Nadto w pkt 2 decyzji ustalono czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w wysokości 751 zł netto.

W jej uzasadnieniu zauważono, że obie działki objęte są Planem z dnia 9 listopada 2010 r., przy czym działka ewidencyjna nr _____ znajduje się w strefie oznaczonej symbolem 9.KPp, a działka ewidencyjna nr _____ w strefie oznaczonej symbolem 10.U/UK. Ustalono ich przeznaczenie podstawowe i uzupełniające. Pomimo to stwierdzono, że korzystanie z gruntu przez spadkobierców dawnej właścicielki da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

5.15. W dniu _____ 2012 r. w wykonaniu powyższej decyzji z dnia 17 czerwca 2011 r., aktem notarialnym Rep. _____ nr _____, sporządzonym przed notariuszem C _____ K _____ oddano: J _____ G _____, E _____ G _____, P _____ G _____ i M _____ K _____ w użytkowanie wieczyste działki ewidencyjne nr _____ oraz nr _____.
W dniu 1 _____ a 2012 r. dokonano protokolarnego przekazania obu ww. działek P _____ G _____, który działał w imieniu własnym oraz w imieniu pozostałych uprawnionych.

6. Stosunki własnościowe na działkach ewidencyjnych nr _____ i oraz nr _____

6.1. Nieruchomość położona przy dawnej ul. Wielkiej 4 w Warszawie została objęta działaniem Dekretu z dnia 26 października 1945 r. i na podstawie jego art. 1 z dniem wejścia w życie Dekretu, to jest w dniu 21 listopada 1945 r., grunty przy tej ulicy przeszły na własność Gminy Miasta Stołecznego Warszawy.

6.2. Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. z 1950 r. Nr 14, poz. 130 z późn. zm.) z dniem 13 kwietnia 1950 r. własność gruntów przy dawnej ul. Wielkiej 4 przeszła na rzecz Skarbu Państwa.

6.3. Wojewoda Warszawski decyzją z dnia _____ a 1991 r., Nr _____, orzekł, że Związek Dzielnic – Gmin Warszawy nabył z mocy prawa własność nieruchomości położonej w Warszawie w kwartale ulic: Emilii Plater, Świętokrzyskiej, Marszałkowskiej i Alei Jerozolimskich, oznaczonej w jednostce ewidencyjnej W _____ - Ś _____ obręb ewidencyjny _____

6.4. Decyzją z dnia _____ 1992 r., Nr _____, Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa postanowiła uchylić ww. decyzję z dnia 11 grudnia 1991 r. w całości i stwierdzić nabycie przez Dzielnicę Gminę Warszawa-Śródmieście z mocy prawa, nieodpłatnie własności nieruchomości położonej w Warszawie w kwartale ulic: Emilii Plater,

Świętokrzyskiej, Marszałkowskiej i Alei Jerozolimskich, oznaczonej w ewidencji gruntów w jednostce ewidencyjnej W-Ś, obręb ewidencyjny oznaczonej na mapie opisananej w karcie inwentaryzacyjnej Nr

6.5. Decyzją z dnia 1999 r., znak: , Prezes Rady Ministrów stwierdził nieważność decyzji Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej z dnia 1992 r., Nr , jako wydanej z naruszeniem przepisów o własności i z rażącym naruszeniem prawa.

6.6. Decyzją z dnia 2001 r., Nr Wojewoda Mazowiecki stwierdził nabycie przez Dzielnicę – Gminę Warszawa – Śródmieście z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 r. nieodpłatnie własności nieruchomości położonej w Warszawie – Plac Defilad, oznaczonej zgodnie z ewidencją gruntów w obrębie ewidencyjnym jako działka ewidencyjna nr o powierzchni 43 780 m².

6.7. Decyzją z dnia 2012 r., nr , Zarząd Dzielnic Śródmieścia m.st. Warszawy m.in. na podstawie art. 1 ust. 1a pkt 2 i ust. 4, art. 3 ust. 1 pkt 2, ust. 2 i 3 oraz art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U z 2012r. poz. 83) nieodpłatnie przekształcił prawo użytkowania wieczystego przysługujące: J G w udziale wynoszącym 3/6 części, E G w udziale wynoszącym 1/6 części, P G w udziale wynoszącym 1/6 części i M K w udziale wynoszącym 1/6 części w prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w Warszawie przy Placu Defilad, stanowiącej działki ewidencyjne nr i nr z obrębu , o łącznej powierzchni 751 m², ujawnionej w księdze wieczystej KW Nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla W -M. X Wydział Ksiąg Wieczystych.

7. Sprzeciw Prokuratora.

7.1. Pismem z dnia 2019 r., sygn. akt , Prokurator delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr w części dotyczącej działki ewidencyjnej nr . Zaskarżonej części decyzji zarzucił wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa, a mianowicie:

- art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. poprzez przyjęcie, że korzystanie z ww. nieruchomości w części dotyczącej działki ewidencyjnej nr przez następców prawnych

dawnego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu w planie zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy przedmiotowa nieruchomość objęta jest obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego otoczenia Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie przyjętym przez Radę m.st. Warszawy uchwałą nr XCIV/2749/2010 r. z dnia 9 listopada 2010 r., zgodnie z którym teren działki ewidencyjnej nr znajduje się w strefie oznaczonej symbolem 9.KPp: Komunikacja piesza - plac miejski, a warunki zabudowy i zagospodarowania tego terenu wyłączają możliwość realizacji uprawnień władczych wynikających z prawa użytkowania wieczystego,

- art.7, art. 77, art. 80 i art. 107 §3 k.p.a. poprzez uznanie, że grunt, który oddano w użytkowanie wieczyste, był w posiadaniu właścicieli hipotecznych w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, a tym samym wniosek o przyznanie prawa własności czasowej został złożony skutecznie, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach postępowania administracyjnego nie zawiera jakichkolwiek informacji o tym, że był on w posiadaniu ww. osób, co stanowi przesłankę do stwierdzenia nieważności decyzji, przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

7.2. Mając powyższe na uwadze, Prokurator wniósł m.in. o stwierdzenie nieważności ww. decyzji w zaskarżonej części.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: akt zgromadzonych w sprawach sygn. KR VI S 27/19 (1 tom) i KR VI 20/20 (1 tom), akt udostępnionych przez Urząd m.st. Warszawy dot. nieruchomości położonej przy ul. Wielkiej 4 (5 tomów), księgi hip nr (1 tom), akt KW nr (1 tom), akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o sygn.: (1 teczka), K (1 teczka), (1 teczka), (1 teczka), (1 skoroszyt) i (1 skoroszyt), akt udostępnionych przez Zarząd Dzielnicy Śródmieście m.st. Warszawy znak: (1 tom) oraz na podstawie akt Prokuratury Regionalnej w Warszawie sygn. akt (1 tom).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Tzw. „przesłanka planistyczna” w świetle wymogów stawianych organowi I instancji na podstawie art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

1.1. Generalne zasady: oceny zebranych w toku postępowania administracyjnego dowodów, ustalania na ich podstawie stanu faktycznego oraz argumentacji wyciąganych w ten sposób wniosków określają art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 k.p.a. W orzecznictwie wskazano przy tym, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Dlatego też zarzut dowolności w tym zakresie wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 §1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.) (por. wyrok SN – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23.11.1994 r., III ARN 55/94). Wyczerpujące rozpatrzenie materiału dowodowego polega na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Dopiero, bowiem jednoznaczne ustalenie stanu faktycznego sprawy stworzyłoby podstawy do wyrażenia stanowiska, które nie przekraczałoby granic zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 80 k.p.a. (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 26.05.2009 r., II SA/Bd 783/08).

1.2. Swobodna ocena dowodów, aby nie przerodziła się w samowolę musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny:

- po pierwsze - opierać się należy na materiale dowodowym zebranym przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa,
- po drugie - ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego,
- po trzecie - organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 §1 k.p.a. szczególną moc dowodową. Organ może odmówić wiary określonym dowodom, jednakże dopiero po wszechstronnym ich rozpatrzeniu, wyjaśniając przyczyny takiej ich oceny,

- po czwarte - rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z prawidłami logiki (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 8.08.2006 r., IV SA/Wa 774/06).

1.3. Z art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. wynika obowiązek wyczerpującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, zaś ta ocena powinna znaleźć, w świetle wymogów określonych w art. 107 § 3 k.p.a., pełne odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji administracyjnej (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 7.10.2009 r., II SA/Wr 174/04; wyrok WSA w Krakowie z dnia 27.10.2015 r., II SA/Kr 976/15).

1.4. Zakres ustaleń niezbędnych do wyjaśnienia sprawy określają przy tym przepisy prawa materialnego znajdujące w niej zastosowanie. W przypadku spraw związanych z tzw. reprivatyzacją warszawską przepisem tego rodzaju jest m.in. art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. Zgodnie z jego treścią: Gmina uwzględni wniosek (*dopisek: wniosek o przyznanie prawa własności czasowej*), jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne - ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

Tym samym art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. uzależnia przyznanie własności czasowej (obecnie użytkowania wieczystego) od spełnienia tzw. przesłanki planistycznej, czyli od ustalenia, iż korzystanie z gruntu przez wnioskodawcę jest możliwe do pogodzenia z postanowieniami planu zabudowania (obecnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) określającymi przeznaczenie gruntu, którego dotyczy wniosek dekretowy.

1.5. W orzecznictwie wskazano, że: „jedynym kryterium, które winien mieć na uwadze organ rozpoznający wniosek byłego właściciela jest możliwość pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z przeznaczeniem tego gruntu według planu zagospodarowania przestrzennego” a „ograniczenie się do stwierdzenia, że obecny stan zagospodarowania (...) nieruchomości wyklucza możliwość korzystania z niej przez dotychczasowego właściciela nie jest wystarczającą argumentacją dla decyzji odmownej z art. 7 ust. 2 dekretu” (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 18.10.2005 r., I SA 2415/03). Odmowa przyznania żądanego prawa jest uzasadniona wówczas, gdy korzystanie z gruntu przez byłego właściciela lub jego następców prawnych nie daje się pogodzić z funkcją, przypisaną nieruchomości, w planie zabudowania (zagospodarowania przestrzennego) (por. wyrok NSA z dnia 6.09.2017 r., I OSK 2949/15).

W poszczególnych orzeczeniach stwierdzono przy tym, że korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela nie da się pogodzić z jego przeznaczeniem według planu zagospodarowania przestrzennego m.in. w sytuacjach przeznaczenia terenu pod:

- skwery, dziedzińce i postoje oraz na urządzenie dróg wraz z urządzeniami pomocniczymi (por. wyrok NSA z dnia 20.08.2003 r., I SA 3330/01),
- cele użyteczności publicznej, współżycia społecznego lub dla przedstawicielstw dyplomatycznych oraz pod projektowane ulice (por. wyrok NSA z dnia 19.05.2003 r., I SA 2576/01),
- cele oświatowe, ogródki działkowe i drogę (por. wyrok NSA z dnia 27.02.2020 r., I OSK 1720/18),
- miejsce zielone, do którego będą miały dostęp bez ograniczeń wszystkie osoby chcące wypocząć w otwartym terenie zielonym (por. wyrok NSA z dnia 9.05.2019 r., I OSK 1784/17),
- place i ciągi komunikacyjne (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 24.06.2009 r., I SA/Wa 476/09),
- tereny infrastruktury - energetyki oraz na inwestycje celu publicznego (por. wyrok WSA z dnia 13.07.2018 r., I OSK 2181/16).

1.6. Przy rozpoznawaniu wniosków z dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279) organ wydający orzeczenie obowiązany jest uwzględnić plan zagospodarowania przestrzennego obowiązujący w dacie orzekania (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 14.01.2005 r., I SA 1945/03).

1.7. Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że organ orzekający w przedmiocie wniosku dekretowego w oparciu o dyrektywy wynikające z art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 k.p.a. winien jest ustalić, czy w sprawie spełniona została przesłanka planistyczna i wówczas stosownie do treści art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. ustanowić prawo użytkowania wieczystego lub odmówić jego ustanowienia. Mylne przy tym ustalenie, iż korzystanie z gruntu jest możliwe do pogodzenia z planem zagospodarowania przestrzennego, wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, a w konsekwencji tego pozytywne rozstrzygnięcie wniosku dekretowego, stanowi naruszenie przytoczonych artykułów kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

2. Uznanie działek ewidencyjnych nr i nr za przestrzeń publiczną a przesłanka planistyczna.

2.1. Na wstępie wskazać należy, że termin „przestrzeń publiczna” może być definiowany w trojaki sposób. W ujęciu morfologicznym przestrzeń publiczną tworzą bowiem miejsca określone przestrzennie, takie jak place i ulice. W ujęciu społecznym jest to obszar, w którym zachodzą interakcje i relacje społeczne. Natomiast w ujęciu funkcjonalnym przestrzenie publiczne służą: dystrybucji ruchu pieszego, celebracjom religijnym i społecznym, imprezom publicznym, spotkaniom oraz rekreacji, rozrywce i kulturze. Często też towarzyszą im handel, usługi i gastronomia. Co szczególnie ważne, istota przestrzeni publicznej zawiera się w pojęciu „publiczny”. Termin ten wywodzi się z łacińskiego *populus* lub *publicus* i odnosi do zbiorowości ludzkiej w kontekście wspólnych interesów. Przestrzeń publiczna jest zatem dobrem publicznym. Zgodnie zaś z teorią dóbr publicznych przestrzeń publiczna może być traktowana jak dobro wspólne służące społeczności lokalnej, wykorzystywane egalitarnie przez ogół obywateli, finansowane przez fundusze publiczne oraz udostępniane nieodpłatnie. W przeciwieństwie do dóbr prywatnych dobra publiczne mogą być użytkowane jednocześnie przez wszystkich zainteresowanych. Warto przy tym podkreślić, że takie rozumienie przestrzeni publicznej współgra z jej legalną definicją zamieszczoną w art. 2 pkt 6 Ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2020 r. poz. 293). Zgodnie bowiem z jego treścią obszarem przestrzeni publicznej jest obszar o szczególnym znaczeniu dla zaspokojenia potrzeb mieszkańców, poprawy jakości ich życia i sprzyjający nawiązywaniu kontaktów społecznych ze względu na jego położenie oraz cechy funkcjonalno-przestrzenne, określony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

2.2. Warto przy tym zwrócić uwagę na dokonaną w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. kwalifikację terenów, w obrębie których znajdują się obie działki. Teren oznaczony symbolem 10.U/UK zaliczono bowiem wprost do przestrzeni publicznej (§9 ust. 1 pkt 7 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). W tym samym paragrafie określono ten obszar jako: „ogólnie udostępnioną przestrzeń otwartą na terenach przeznaczonych pod zabudowę”. Ogólnie udostępnioną, a więc swobodnie dostępną dla wszystkich.

Z kolei dla terenu oznaczonego symbolem 9.KPp, również zaliczonego do przestrzeni publicznej (§5 ust. 1 pkt 1 lit. d oraz §9 ust. 1 pkt 2 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.), przewidziano przeznaczenie podstawowe: komunikacja piesza – plac miejski (§24 ust. 1 pkt 1 Planu z dnia 9 listopada 2010 r.). Termin komunikacja piesza nie wymaga wyjaśnienia. Z drugiej zaś strony placem miejskim jest: „duża, wolna przestrzeń w mieście powstała najczęściej przy zbiegu ulic, zwykle otoczona budynkami”. Łącząc oba te pojęcia można

stwierdzić, że teren oznaczony symbolem 9.KPp to duża, wolna przestrzeń w mieście udostępniona dla swobodnego ruchu pieszych.

2.3. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że zawarte w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. postanowienia przewidują uczynienie z terenów oznaczonych symbolami 9.KPp i 10.U/UK, a więc również z przedmiotowych działek, obszaru: powszechnie dostępnego, służącego zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnej, wykorzystywanego egalitarnie oraz udostępnianego nieodpłatnie. Potwierdzają to zarówno przedstawione powyżej rozważania, jak i zdawałoby się oczywiste, lecz w kontekście niniejszej sprawy dużo mówiące przepisy Planu z dnia 9 listopada 2010 r., które: na obu obszarach nakazały rozgraniczenie ruchu kołowego i pieszego oraz zakazały realizacji ogrodzeń. Nadto przepisy te teren oznaczony symbolem 9.KPp określiły jako służący organizacji imprez masowych oraz jako obszar mający reprezentacyjny charakter w skali miasta.

2.4. W dalszej kolejności warto porównać opisane wyżej przeznaczenie obu działek z uprawnieniami, jakie przysługują: J G E G
P 3 i M K z tytułu ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego.

2.5. W tym kontekście należy zauważyć, iż zgodnie z art. 233 Kodeks cywilny z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740; dalej: k.c.) w granicach, określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego oraz przez umowę o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste, użytkownik może korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób. W tych samych granicach użytkownik wieczysty może swoim prawem rozporządzać.

Z przedmiotowego artykułu wynika, że uprawnienie do korzystania z nieruchomości przysługujące użytkownikowi wieczystemu jest skuteczne erga omnes, a więc dotyczy także właściciela takiej nieruchomości (w przedmiotowej sprawie m.st Warszawy), który nie może sobie pozostawić uprawnienia do częściowego korzystania z nieruchomości. Właściciel wyzbywa się w tym zakresie swoich uprawnień przysługujących mu w odniesieniu do nieruchomości na rzecz użytkownika wieczystego. Użytkownik ma również prawo do korzystania z gruntu z wyłączeniem innych osób podobnie jak właściciel – ustanowienie użytkowania wieczystego wyłącza możliwość korzystania z nieruchomości przez osoby trzecie. Przysługujące mu prawo korzystania z nieruchomości obejmuje przy tym m.in. prawo wznoszenia budynków i innych urządzeń, w tym np. płotów lub podobnych przeszkód utrudniających osobom trzecim dostanie się na obszar nieruchomości. Użytkownik wieczysty

ma również prawo wynająć lub wdzierżawić grunt nabyty w użytkowanie wieczyste i pobierać czynsz lub opłaty za sam wstęp na daną działkę.

2.6. Mając na uwadze powyższe Komisja stwierdziła, iż w niniejszej sprawie Prezydent m.st. Warszawy błędnie ustalił, iż korzystanie z przedmiotowego gruntu przez spadkobierców dawnej właścicielki da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, naruszając tym samym omówione przepisy k.p.a. Komisja dostrzegła wprawdzie, że teoretycznie możliwym byłoby ustanowienie użytkowania wieczystego w stosunku do działki ewidencyjnej nr [redacted] w sytuacji, gdyby postanowienia Planu z dnia 9 listopada 2010 r. ograniczały się do stwierdzenia, że znajduje się ona na terenie przeznaczonym na usługi z zakresu: handlu, administracji i biur, gastronomii, finansów i bankowości, wystawiennictwa, kultury. Jednakże tego rodzaju sytuacja nie występuje. Zarówno bowiem ta działka, jak i działka ewidencyjna nr [redacted] zostały również uznane za przestrzeń publiczną ze wszystkimi konsekwencjami tego stanu rzeczy, które zostały już wcześniej opisane. Tego rodzaju przeznaczenie gruntu pozostaje w oczywistej sprzeczności z wyłącznym prawem do korzystania z niego przez następców prawnych właścicielki hipotecznej, a wynikającym z art. 233 k.c. W ocenie Komisji, zaistniały w niniejszej sprawie stan rzeczy jest wewnętrznie sprzeczny, a zarazem świadczy o niespełnieniu przez J [redacted] G [redacted] E [redacted] G [redacted], P [redacted] G [redacted] i M [redacted] przesłanki planistycznej.

2.7. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż aktualnie niniejszy teren jest w istocie ogólnie dostępny. Wynika to bowiem wyłącznie z dobrej woli beneficjentów, którzy faktycznie nie wykonują swych uprawnień wynikających z wydanej decyzji reprivatyzacyjnej. Gdyby zaś zdecydowali się na skorzystanie choćby z niektórych z nich, a więc np. postanowili ogrodzić działki, automatycznie doszłoby do unaocznienia się antynomii pomiędzy korzystaniem przez nich z gruntu a jego przeznaczeniem według planu zagospodarowania przestrzennego. Art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. ma zaś zdaniem Komisji przeciwdziałać zarówno faktycznemu korzystaniu z nieruchomości w sposób sprzeczny z planem, jak i samej potencjalnej możliwości wystąpienia tego rodzaju stanu rzeczy. Warto przy tym zaznaczyć, że m.st. Warszawa zdaje się wyrażać analogiczne stanowisko przynajmniej w stosunku do działki ewidencyjnej nr [redacted] skoro w księdze wieczystej [redacted] ujawniono zastrzeżenie o przysługującym mu prawie pierwokupu tej działki w związku z jej przeznaczeniem w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. na realizację celu publicznego, tj. placu miejskiego.

2.8. Podkreślić również należy, że w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. działkę ewidencyjną nr _____ przeznaczono pod budowę parkingu podziemnego. Nie stosowano jednak w tym zakresie jednoznacznej terminologii. Parking może być bowiem zarówno publiczny jak i prywatny, a §24 ust. 1 pkt 2 nie był jednoznaczny w tym względzie. W związku z tym, zdaniem Komisji, rozstrzygające są przytoczone już wcześniej: §12 ust. 5 pkt 6 oraz §24 ust. 2 pkt 7, które przewidują dla obszaru oznaczonego symbolem 9.KPp budowę podziemnego parkingu, raz określanego jako ogólnodostępny, a raz jako publiczny.

Z kolei §24 ust. 2 pkt 8 Planu z dnia 9 listopada 2010 r. przewiduje budowę ogólnodostępnego przejazdu podziemnego, który będzie zapewniał parkingowi wjazd i wyjazd. Zgodnie zaś z mapą stanowiącą załącznik do tego Planu przejazd ma obejmować m.in. obie omawiane działki ewidencyjne.

2.9. Powyższe regulacje jednoznacznie zaś rozstrzygają, że niniejszy parking i przejazd mają mieć charakter publiczny, a więc: powszechnie dostępny, służący zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnej i wykorzystywany egalitarnie. Tego rodzaju przeznaczenie gruntu, zgodnie z przedstawionymi już wyżej rozważaniami, nie może zostać uznane za możliwe do pogodzenia z korzystaniem z niego przez J _____ G _____, E _____ P _____ G _____ i M _____ K _____ a zwłaszcza z przysługującymi im uprawnieniami do wyłącznego korzystania z obu działek.

2.10. W konsekwencji niemożliwym jest zgodzenie się z lakonicznym stwierdzeniem zamieszczonym w uzasadnieniu decyzji z dnia _____ 2011 r., wedle którego korzystanie z gruntu przez spadkobierców dawnej właścicielki da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Warto przy tym zaznaczyć, że decyzja ta została wydana po wydaniu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzji z dnia _____ 2008r., sygn. akt _____ . Przedmiotową decyzją nie wskazano jednak, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku dekretowego. Kolegium wyłącznie bowiem podkreśliło, iż Prezydent m.st. Warszawy niewystarczająco zbadał przesłanki i możliwości pogodzenia korzystania z nieruchomości przez strony z planem zagospodarowania przestrzennego. Pomimo to, bez dokonywania dalszych ustaleń i rozważań, organ I instancji ustanowił użytkowanie wieczyste, uzasadniając to w równie lakoniczny sposób, tj. stwierdzeniem, że korzystanie z gruntu przez spadkobierców da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

2.11. Mając powyższe na uwadze, Komisja przyjęła, że w niniejszej sprawie nie zachodziły przesłanki do ustanowienia użytkowania wieczystego w stosunku do niniejszych działek ze względu na uznanie ich w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. za przestrzeń publiczną.

3. Przeznaczenie działki ewidencyjnej nr [] na plac miejski oraz obu działek na budowę parkingów podziemnych i ogólnodostępnego przejazdu a przesłanka planistyczna.

3.1. Jak już wcześniej wskazano, działka ewidencyjna nr [] została przeznaczona w Planie z dnia 9 listopada 2010 r. na plac miejski i ogólnodostępny parking podziemny, a na obu działkach ma powstać przejazd podziemny. Przedmiotowe obiekty mają być przy tym realizowane w ramach zadania inwestycyjnego „Zagospodarowanie Nowego Centrum Warszawy”, które obejmuje całą strefę 9.KPp. i na którego wykonanie przeznaczono 222 500 000 zł.

Z informacji przekazanych przez Urząd m.st. Warszawy – Biuro Funduszy Europejskich i Polityki Rozwoju, w tym z załącznika graficznego (k. 113-119 akt sygn. KR VI S 27/19), wynika, że w ramach realizacji zadania inwestycyjnego „Zagospodarowanie Nowego Centrum Warszawy” przewiduje się budowę m.in. parkingu podziemnego wraz z zespołami komunikacyjnymi i łącznikiem do tunelu obejmującymi m.in. działki ewidencyjne nr [] i []. Nadto zaplanowano wzniesienie rampy m.in. na działce ewidencyjnej nr []. Planowany parking wraz z zespołami komunikacyjnymi i łącznikiem ma zaś obejmować łącznie 16 działek, a rampa 3 działki.

3.2. Mając to na uwadze, Komisja stwierdziła, że postanowień Planu z dnia 9 listopada 2010 r., a przewidujących budowę parkingu podziemnego wraz z przejazdem oraz powstanie placu miejskiego, nie można było pogodzić z korzystaniem z gruntu przez beneficjentów ze względu na fakt, iż nie są oni w stanie zrealizować przedmiotowej inwestycji. Aby bowiem ją wykonać, musieliby stać się właścicielami ewentualnie użytkownikami wieczystymi wszystkich działek, na których ma powstać planowany: parking, przejazd, rampa oraz plac miejski, a więc całej strefy oznaczonej symbolem 9.KPp. Nadto teoretycznie musieliby być w stanie przeznaczyć na ten cel kwotę wynoszącą w ocenie m.st. Warszawy 222 500 000 zł oraz dysponować wiedzą i zdolnościami organizacyjnymi (logistycznymi), które są niezbędne do wykonania tego rodzaju projektu. W ocenie Komisji sprzecznym z zasadami logiki byłoby przyjmowanie, że J [], G [], E [], G [], P [] i M [] K [] są w stanie spełnić wszystkie te warunki. Tego rodzaju przedsięwzięcie ze względu na jego charakter i rozmiary musi zostać wykonane wyłącznie przez m.st. Warszawa. Jednakże ze względu na opisane już konsekwencje prawne ustanowienia użytkowania wieczystego, wynikające z art. 233 k.c., nie może ono efektywnie wykonywać swej roli.

3.3. W podobny sposób należy interpretować przewidywaną budowę parkingu w strefie oznaczonej symbolem 10.U/UK. Teoretycznie osoby prywatne mogą zbudować jeden mały parking podziemny na niewielkiej powierzchni nieruchomości. W niniejszej sprawie parking musi jednak obejmować 12 działek ewidencyjnych usytuowanych w centrum Warszawy w całej strefie 10.U/UK. Aby więc zrealizować przedmiotową inwestycję J G , E G P G i M K musieliby nabyć własność lub użytkowanie wieczyste wszystkich niniejszych działek oraz dysponować stosownymi zdolnościami organizacyjnymi i zasobami. Z oczywistych względów nie spełniają oni tych wymogów.

3.4. Wobec powyższego również w omawiany względzie niemożliwym jest zgodzenie się z lakonicznym stwierdzeniem zamieszczonym w uzasadnieniu decyzji z dnia 2011 r., wedle którego korzystanie z gruntu przez spadkobierców dawnej właścicielki da się pogodzić z jego przeznaczeniem w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też Komisja ponownie przyjęła, że w niniejszej sprawie nie zachodziły przesłanki do ustanowienia użytkowania wieczystego.

4. Konsekwencje prawne.

4.1. Komisja, dostrzegając powyższe nieprawidłowości, uznała, że Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję z dnia 2011 r., naruszył: art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

4.2. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja m.in. wydaje decyzję, w której uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części. W myśl zaś art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje m.in. decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 jeżeli: stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów

dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy.

4.3. Według Komisji, w sprawie zaktualizowały się przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4a, ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Jak bowiem stwierdzono powyżej, w rozpoznawanym przypadku Prezydent m.st. Warszawy błędnie ustalił, że w sprawie została spełniona przesłanka planistyczna, o której mowa w art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. To zaś obligowało Komisję do uchylenia w całości decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia

2011 r. Jednocześnie w ocenie Komisji w sprawie został zebrany cały materiał dowodowy pozwalający na jej rozstrzygnięcie. Dlatego też, w oparciu o przedmiotowe ustalenia i ww. przepisy, w punkcie drugim niniejszej decyzji wydano rozstrzygnięcie merytoryczne, tj. odmówiono stronom ustanowienia na ich rzecz prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu.

4.4. W dalszej kolejności należy zaznaczyć, że zgodnie z treścią art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 2, Komisja uchyła decyzję w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej i decyzję o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2012 r. poz. 83, z 2015 r. poz. 373 i 524 oraz z 2018 r. poz. 1716).

W niniejszej sprawie Komisja, stwierdziwszy naruszenie: art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 kpa w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r., była zobligowana uchylić w całości decyzję reprivatyzacyjną z dnia 17 czerwca 2011 r. Jednocześnie uwadze Komisji nie uszedł fakt, iż decyzją z dnia 2012 r., nr , Zarząd Dzielnicy Śródmieścia m.st. Warszawy przekształcił prawo użytkowania wieczystego przysługujące stronom w prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Decyzja ta została wydana m.in. na podstawie art. 1 ust. 1a pkt 2 i ust. 4, art. 3 ust. 1 pkt 2, ust. 2 i 3 oraz art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Tym samym w sprawie zostały również zrealizowane wszystkie przesłanki z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., obligujące Komisję do uchylenia decyzji przekształceniowej z dnia 26 listopada 2012 r.

5. Strony postępowania.

5.1. Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, ale również jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r. sygn. akt I OSK 329/08).

5.2. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

5.3. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Za strony postępowania przyjęto również: J. C., E. G., P. G. i M. K.

5.4. Nadto zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylecia lub zmiany tej decyzji. Stosownie do treści art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego w sprawie, o której mowa w ust. 1, prokuratorowi służą prawa strony. Dlatego też za stroną postępowania uznano również Prokuratora Regionalnego w Warszawie.

6. Konkluzja.

6.1. W ocenie Komisji decyzja reprivatyzacyjna z dnia 2011 r., nr , spełnia przesłanki, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z naruszeniem art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 kpa w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r., a zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na jej merytoryczne rozstrzygnięcie. W konsekwencji Komisja była zobligowana do: uchylecia tej decyzji, rozstrzygnięcia wniosku dekretowego poprzez odmowę ustanowienia prawa

użytkowania wieczystego oraz do uchylenia decyzji przekształceniowej z dnia 11 marca 2012 r.

6.2. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 i art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 7, 77 §1, 80 i 107 §3 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. i w zw. z art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. oraz na podstawie art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

